

Анастасія Геращенко

ТРУДЕНЬ ДРАКОНІВ

Намалювала
Поліна Ромашевська

КАШЕЛЬ ДРАКОНІВ

Анастасія Геращенко

Г 36 Грудень драконів [Текст] : повість / Анастасія Геращенко ; іл. Поліни Ромашевської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 200 с.

ISBN 978-966-448-562-0

Сліпі дракони, гуркочучи своїми крилами та метаючи вогонь, наводять страх на усіх мешканців Доброміста. Люди ховаються в підвалах своїх домівок і намагаються без потреби не виходити на вулицю, щоб не заснути назавжди. І лише Софійка, дев'ятирічна дівчинка, не боїться зачарованих чудовиськ. Адже бабуся, яка завжди поруч, і тато з мамою, які пішли за чарівними ліками для драконів, запевняють, що вона принцеса і врятує Добромісто від чарів злої чаклунки. А щоб їй не було сумно, вони вигадують купу цікавих завдань та квестів. А ще ж Михась і Тім з'являються! Чи вдасться їй врятувати Добромісто, і які ще пригоди чекають на неї та її друзів, дізнаєтеся з повісті «Грудень драконів».

УДК 821.161.2-31

© Анастасія Геращенко, текст, 2025

© Поліна Ромашевська, ілюстрації, 2025

© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-562-0

Усі права застережено

Із неба чутно шалений гуркіт, ніби щось градом падає на землю. Потихеньку затихає, а потім знову розноситься так широко, що стіни злегка здригаються.

— Бабуню, а як ми можемо їм допомогти? — питаю пошепки.

— Ніяк, Софійко. Ми ніяк не допоможемо. Нам потрібно лише чекати, коли нас врятують. Розумієш, дракони самі не можуть повернутися додому, — бабуня робить паузу. Здається, звір пролітає просто над будинком. — Нічого, скоро чародії зайдуть у Добромісто й покажуть драконам шлях до їхнього дому. Там вони знову будуть у безпеці й перестануть хворіти.

— Дивні все-таки ці залізні дракони. Чому вони просто не полетять додому тою дорогою, якою прилетіли сюди? — ніяк не можу вгамуватися.

— Не все так просто, люба. Я вже тобі казала, що вони й самі не розуміють, як опинилися тут. Ану, згадай цю історію.

І я згадую. Бабуня розповідала мені її вже мільйон разів, а я однаково хочу почути її ще раз — дитяча фантазія малює такі яскраві картинки.

Недалечко звідси, у сусідньому містечку, мешкає зла чаклунка. Як і всі відьми, вона низенька, лисувата, з довгим носом і вузькими хитрими очицями. Сили в неї — хоч відбавляй. Вона може начаклувати все, що забажає: хоче золота — буде золото; хоче собі замок — буде височенний замок. Всі жителі містечка її слухаються і підкоряються, дарують найкращі фрукти та овочі зі своїх городів, лиш би в неї не зіпсувався настрій, бо тоді буде лихо.

Та от халепа: скільки б усього не мала чаклунка, їй завжди мало. Ба більше, вона хоче тільки чуже. Подейкують, що в її будинку нескінченно кімнат, і заставлені вони мішками з монетами та дорогоцінним камінням. Так усього багато, що ніде ногою ступити, а вона все не може вгамуватися і щомісяця збирає з містян по 300 монет.

Інші розповідають, що біля її палацу є незвичайний сад, якому нема кінця-краю. Навколо, аж до самого обрію, зеленіє трава і пасуться корови. Скільки тих корів, ніхто достеменно не знає, але чаклунка не зупиняється і час від часу краде ще одну в сусідів.

Місцеві бояться чародійки, тому й не сперечаються з нею. Віддають останнє, тільки б не зробила їм лиха,

а це вона добре вміє, навіть перевіряти не треба. Отак і живуть вони, тихо й непримітно.

Бабуня каже, що мешканці Доброміста знали про цю чаклунку, але ніколи не цікавилися її злодіяннями, аж поки вона не кинула оком на наше місто.

Спустошивши свій край і розоривши там усіх, вона вирішила захопити сусідні міста. І почала наганяти страх на людей. Посилала бурі, дощі, сніги по коліна, псувала врожаї, робила все, щоб мешканці здалися та згодилися на її панування. І більшість поселень таки упокорювалися їй. Ніхто не хотів залишитися без їжі та домівок, тож приставали на її умови: вони їй свої багатства, а вона їм — спокій.

Та в Добромісті люди відмовилися коритися відьмі. Вони надто довго будували власні господарства, надто тяжко працювали та надто сильно любили свою свободу, щоб віддати все злій чаклунці.

«Ну, добре. Тепер ви самі шукатимете, як домовитися зі мною», — сказала чаклунка своїм хриплим моторошним голосом. І над містом одразу ж здійнялася чорна хмара. Вітер куйовдив дерева, виривав їх із корінням і ніс удалечінь. Та раптом завивання вітру перервало якесь гудіння. Люди підняли очі до неба й побачили величезних драконів. Відьма промовила лише кілька слів — велетні вмить осліпли і почали голосно ревіти.

«Дурненькі, ви ж самі не розумієте, у що встряєте. Я ж хотіла як краще. Хотіла захистити вас від можливого лиха. Плата була б невеликою. Ви б зрозуміли, що під моєю опікою набагато ліпше. Але ж ні! Ви вирішили пручатися... Ну, що ж, віднині матимете інше життя. Тепер сидітимете у будинках і боятиметеся вийти. Дракони кашлятимуть так, що не буде сну, а що сліпі, то літатимуть не знати куди. Чекайте: вже скоро не буде дахів над головами», — єхидно посміхнулась і зникла так само раптово, як і з'явилась.

Спершу добромістяни намагались докричатися до залізних драконів, заспокоїти їх, але швидко зрозуміли, що чарівних звірів зненацька вирвали з їхніх домівок і людської мови вони не знають. Бідні створіння ще й втратили пам'ять. Отак вони літали над містом сліпі, налякані, спантеличені, без можливості повернутися назад.

Відтоді Добромісто поринуло в пітьму. Драконів було дуже багато, а їхні крила настільки великі, що люди були змушені ховатися від них у своїх будинках.

Ліс навколо порідів: мешканці рубали дерева, розпилювали їх на дошки, щоб забити вікна. Колись яскраві та чепурні будиночки тепер перетворилися на похмурі темні замки. І всередині теж все було темне та холодне. Із колись галасливих кімнат життя перемістилось у підвали. Щойно вдалині чулися звуки наближення

драконів, всі тікали туди. Там і їли, і спали, і з сумом згадували своє колишнє життя. А ще сподівалися, що звірі скоро заберуться, чаклунка отямиться, і вони заживуть краще, ніж раніше.

ФОРТЕЦЯ БІЛЯ ЛІСУ, ЗА ЯКИМ СІДАЄ СОНЦЕ

Наш із бабунею будинок справді схожий на фортецю: великий, двоповерховий, з просторими кімнатами та підвалом, що нагадує лабіринт.

Зараз мені майже дев'ять. А коли я була менша, то частенько губилась у коридорах підвалу і потім голосно гукала бабуню. Вона мене знаходила, а я сміялась і вдавала, що це просто гра. Так буває, коли з усіх сил хочеш здаватися дорослою. Бо який дорослий визнає, що заблукав у власному домі?

— Коли тебе ще не було на світі, — починає бабуня, — всі вікна нашого дому були відчинені навстіж. А ось із цих, що позаду тебе, можна бачити захід сонця. Бувало, сядемо з твоєю мамою на підвіконня й дивимось так довго, поки «жовтячок», як його називала твоя мама, Марійка, не сяде за дерева. А потім фантазуємо вдвох, чим воно займається цього вечора?